

wâlmees tedda fûl peage mulla alla wiñhas-tada. — „Kuida nenda, ta näitab jo muidotassane, mõistlik mees ollered?" — „Jah, tassane! tassase weel on ifka süggav pôh-hi! Ta õel loom wiñhastab mind hirmus! Mo tüttar, kuida tead, on mo faddund meh-he járrel tulnud, ei lause talę ial sónna was-to, nago lammas, waid annab allati járrele. Minna üksi tedda weel maenitsen. Agga fas tead, mis ta waensane musle eile hommiko útles?" — „Mo mis siis?" — „Pärrast sed-da, fui ma tedda ollin maenitsenud, et il-luste omma ámma ja abbikasa sónna peaks kuulma ja middagi ilma nende nouuta ette. wôtma, nago mo faddund mees fa teggi, willistab temma ja útleb: „Mem fas tead, mis polest ámma-eidet ja kùpse falid üsna ühte láhwad?" — „Minna mótlend eddasí, mótlend taggasí, ei fa üllesse. Seal tóuseb ta üllesse, wôttab hobbuse rangid toa ees ðlla peale ja tahhab fündma minna. Sôgge, kuhho fa láhhab, útlen minna, rágl enne, mis polest nad ühte láhwad?"

„Kuilla mem, útleb temma, selle polest, et ámma-eidet ja kùpse falid mólemad siis keige parremad on, fui üsna kùlmaks on lâinud." — „Mo hing tahtis wiñhaga kur-ko jáda. Kùl sõimasin fa, agga mis se ül-lekätte lâinud loom fest ommeti holib. Ja mo tüttar, se lambapea, naerab weel pealt ja tahhab otsekui peafsin minna járrele and-ma! Nenda on meie waese naeste luggu: saad sa hea mehhe, kellega wôid tehha, mis isse tahhad, siis saad pärrast wâimehhe, kes nago ádikas hambod árrawottab! Nisuggune on nûud mul!"

Naene peab mehhe nimme kandina.

Üks tüttarlaps läks rikka lesse mehheli ja olli wâgga önnelik ja rômus. Agga pari nád-dala pärrast ollid norikul jubba mokkad wingus. „Mis sul wigga on?" — küssisid teised innimesed. Minna ollen elluks aiaks vettetud — ðhfas norik; fest ma ollen ifka puulnud, et naene peab mehhe nimme sama, se on: kes kingisseppale láhhab, saab kingi-